

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 24 januari 2020
(OR. en)

7142/15
DCL 1

VISA 101
COLAC 29

BORTTAGANDE AV SÄKERHETSSKYDDSKLASSIFICERING¹

för dokument:	7142/15 RESTREINT UE/EU RESTRICTED
av den:	12 mars 2015
Ny status:	Offentlig

Ärende:	Rekommendation till RÅDETS BESLUT om bemyndigande att inleda förhandlingar om avtal mellan Europeiska unionen och Colombia och Peru om undantag från viseringskravet för kortare vistelser
---------	--

För delegationerna bifogas ovannämnda dokument för vilket säkerhetsskyddsklassificeringen tagits bort.

Texten är identisk med föregående version.

¹ Europeiska kommissionen hävdade sekretessen för handlingen den [...].

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 12 mars 2015
(OR. en)

7142/15

RESTREINT UE/EU RESTRICTED

VISA 101
COLAC 29

FÖLJENOT

från:	Jordi AYET PUIGARNAU, direktör, för Europeiska kommissionens generalsekreterare
inkom den:	11 mars 2015
till:	Uwe CORSEPIUS, generalsekreterare för Europeiska unionens råd
Komm. dok. nr:	COM(2015) 119 final
Ärende:	Rekommendation till RÅDETS BESLUT om bemyndigande att inleda förhandlingar om avtal mellan Europeiska unionen och Colombia och Peru om undantag från viseringskravet för kortare vistelser

För delegationerna bifogas dokument – COM(2015) 119 final.

Bilaga: COM(2015) 119 final

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 11.3.2015
COM(2015) 119 final

Rekommendation till

RÅDETS BESLUT

om bemyndigande att inleda förhandlingar om avtal mellan Europeiska unionen och Colombia och Peru om undantag från viseringskravet för kortare vistelser

DECLASSIFIED

MOTIVERING**1. INLEDNING****1.1. Bakgrund**

I rådets förordning (EG) No 539/2001² förtecknas de tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser och de tredjeländer vars medborgare är undantagna från det kravet. Förordning (EG) nr 539/2001 tillämpas av samtliga medlemsstater, med undantag av Irland och Förenade kungariket, samt av Island, Liechtenstein, Norge och Schweiz.

Förordning (EG) nr 539/2001 ändrades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 509/2014³, varvid 19 länder fördes över till bilaga II, som anger de tredjeländer vars medborgare är undantagna från viseringskravet. Dessa 19 länder är följande: Colombia, Dominica, Grenada, Kiribati, Marshallöarna, Mikronesien, Nauru, Palau, Peru, Saint Lucia, Saint Vincent och Grenadinerna, Samoa, Salomonöarna, Östtimor, Tonga, Trinidad och Tobago, Tuvalu, Förenade Arabemiraten och Vanuatu. Hänvisningen till vart och ett av dessa länder i bilaga II åtföljs av en fotnot som anger att "undantaget från viseringskravet ska gälla från och med den dag då ett avtal om viseringsundantag som ska ingås med Europeiska unionen träder i kraft".

Den 17 juli 2014 antog kommissionen en rekommendation till rådet om inledande av förhandlingar om viseringsundantag med 17 av de länder som förtecknas ovan, det vill säga samtliga utom Colombia och Peru. De två sistnämnda länderna omfattades, enligt skäl 5 i förordning (EU) nr 509/2014 och den gemensamma förklaring som utfärdades vid tidpunkten för antagandet, av ett särskilt förfarande som krävde en ytterligare bedömning av om de uppfyllde de relevanta kriterierna, innan kommissionen för rådet kunde lägga fram rekommendationer till beslut om bemyndigande att inleda förhandlingar om befrielse från viseringskravet med dessa två länder. Denna bedömning ingick i de rapporter som kommissionen antog den 29 oktober 2014⁴. Rapporterna diskuterades i Europaparlamentets LIBE-utskott den 5 november 2014 och inom rådets arbetsgrupp för visering den 21 november 2014. Bedömningarna mottogs väl både inom kommittén och arbetsgruppen, även om vissa betänkligheter uttrycktes med hänsyn till behovet av att säkerställa att viseringsfriheten kopplas till utfärdandet av biometriska pass i båda länderna och till förbättrat samarbete kring återvändande för irreguljära migranter.

² Rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav, EGT L 81, 21.3.2001, s. 1.

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 509/2014 av den 15 maj 2014 om ändring av rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav, EUT L 149, 20.5.2014, s. 67.

⁴ COM(2014) 663 final (för Peru) och COM(2014) 665 final (för Colombia).

Till följd av den positiva bedömningen av hur Colombia och Peru uppfyller de relevanta kriterierna rekommenderar kommissionen nu för rådet att det bemyndigar den att inleda förhandlingar om viseringsundantag med båda dessa länder.

Bestämmelsen om att viseringsundantaget är föremål för avtal mellan Europeiska unionen och Colombia och Peru har främst till syfte att effektivt slå vakt om reciprocitetsprincipen i samband med viseringsundantaget. Avtalen mellan Europeiska unionen och Colombia och Peru bör helt genomföra reciprocitetsprincipen genom att inkludera underlåtenhet att följa den principen i skälen för avbrytande av tillämpning eller uppsägning.

Eftersom principen om ett viseringsundantag för colombianska och peruanska medborgare har fastställts i förordning (EU) nr 509/2014 och eftersom kommissionen har funnit att de båda länderna uppfyller kriterierna för avskaffande av viseringskravet, strävar kommissionen nu efter att ge den praktisk effekt genom att för rådet lägga fram en rekommendation om att bemyndiga kommissionen att inleda förhandlingar för ingående av bilaterala avtal om viseringsundantag mellan Europeiska unionen och Colombia och Peru.

1.2. Förhandlingsdirektiven

Avtalen med Colombia och Peru kommer att noga följa de avtal om viseringsundantag som EU redan ingått, särskilt avtalen med Antigua and Barbuda⁵, Bahamas⁶, Barbados⁷, Mauritius⁸, Saint Kitts och Nevis⁹ och Seychellerna¹⁰, samt avtalen om viseringsundantag med de övriga 17 länder som förts över till bilaga II I förordning (EG) nr 539/2001 genom förordning (EU) nr 509/2014.

Avtalen bör föreskriva och fastställa längden på den vistelse som godkänns enligt undantaget från viseringskravet, med beaktande av Schengenområdet utan inre gränser där den fria rörligheten för personer är garanterad. Varje avtal bör föreskriva att viseringskravet avskaffas endast för planerade vistelser på högst 90 dagar under en period av 180 dagar. Inresa och immigration skulle inte omfattas.

I allt väsentligt skulle avtalen bekräfta att Europeiska unionen avskaffar viseringskravet för colombianska och peruanska medborgare och att Colombia och Peru avskaffar viseringskravet för medborgare från samtliga medlemsstater.

Avtalen bör ange vilka kategorier av medborgare som omfattas av viseringsundantaget, nämligen innehavare av vanligt pass, diplomatpass, tjänstepass, officiellt pass och särskilt pass. De bör också ange det syfte med resan (t.ex. turism eller affärsresor) för vilket viseringsundantaget ska gälla.

⁵ EUT L 169, 30.6.2009, s. 3.

⁶ EUT L 169, 30.6.2009, s. 24.

⁷ EUT L 169, 30.6.2009, s. 10.

⁸ EUT L 169, 30.6.2009, s. 17.

⁹ EUT L 169, 30.6.2009, s. 38.

¹⁰ EUT L 169, 30.6.2009, s. 31.

Dessutom bör man i avtalen beakta situationen i de medlemsstater som ännu inte tillämpar Schengenregelverket fullt ut. Så länge som de inte ingår i Schengenområdet utan inre gränser, bör viseringsundantaget berättiga till en vistelse på högst 90 dagar inom territoriet för var och en av dessa medlemsstater, oberoende av den period som beräknats för hela Schengenområdet.

2. SYFTE OCH RÄTTSLIG GRUND

Denna rekommendation läggs fram för rådet för att det ska bemyndiga kommissionen att förhandla med Colombia och Peru om avtal om viseringsundantag för kortare vistelser som innehåller klara, entydiga och rättsligt bindande rättigheter och skyldigheter som säkerställer att viseringskravet avskaffas för medborgare i medlemsstaterna och för colombianska och peruanska medborgare som reser in på den andra avtalsslutande partens territorium för en vistelse på högst 90 dagar.

Förordning (EG) nr 539/2001 är baserad på artikel 77.2 a i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Förhandlingarna med tredjeländer om avtal om viseringsundantag omfattas av unionens exklusiva behörighet.

Unionen bör utöva sin exklusiva behörighet i syfte att ingå heltäckande avtal med Colombia och Peru om ett ömsesidigt viseringsundantag. Dessa avtal bör ha företräde framför bilaterala avtal som ingåtts av medlemsstaterna och Colombia och Peru i den mån bestämmelserna i dessa gäller frågor som omfattas av unionsavtalet.

3. TILLÄMPLIGHET PÅ ASSOCIERADE LÄNDER

Unionen har inga befogenheter att ingå avtal om viseringsundantag med Colombia och Peru som skulle vara bindande för de fyra länder som är associerade till genomförandet av Schengenavtalens regelverk, inbegripet den gemensamma viseringspolitiken.

För att slå vakt om ett gemensamt förhållningssätt gentemot Colombia och Peru i de frågor som regleras av avtalet, rekommenderas parterna i avtalet mellan unionen och Colombia och Peru att bifoga en gemensam förklaring som anger att det är önskvärt att Colombia och Peru å ena sidan och Island, Liechtenstein, Norge och Schweiz å andra sidan ingår separata bilaterala avtal om viseringsundantag, vars bestämmelser bör anpassas till avtalen mellan unionen och Colombia och Peru.

Rekommendation till

RÅDETS BESLUT

om bemyndigande att inleda förhandlingar om avtal mellan Europeiska unionen och Colombia och Peru om undantag från viseringskravet för kortare vistelser

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 218.3 och 218.4,

med beaktande av Europeiska kommissionens rekommendation, efter dess positiva bedömning av hur Colombia och Peru uppfyller de relevanta kriterierna, och

av följande skäl:

- (1) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 509/2014¹¹ har hänvisningarna till Colombia och Peru förts över från bilaga I till bilaga II i rådets förordning (EG) nr 539/2001¹².
- (2) Hänvisningarna till dessa länder åtföljs av en fotnot som anger att viseringsundantaget ska gälla från och med den dag då ett avtal om viseringsundantag som ska ingås med Europeiska unionen träder i kraft.
- (3) Kommissionen har gjort en positiv bedömning av hur Colombia och Peru uppfyller de relevanta kriterierna med tanke på förhandlingar om avtal mellan Europeiska unionen och dessa båda länder om undantag från viseringskravet.
- (4) Förhandlingar bör inledas i syfte att ingå sådana avtal med Colombia och Peru.

¹¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 509/2014 av den 15 maj 2014 om ändring av rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav, EUT L 149, 20.5.2014, s. 67.

¹² Rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav, EGT L 81, 21.3.2001, s. 1.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE:

Artikel 1

Kommissionens bemyndigas härmed att på unionens vägnar förhandla om avtal om undantag från viseringskravet med Colombia och Peru.

Artikel 2

Förhandlingsdirektiven anges i bilagan.

Artikel 3

Förhandlingarna ska föras i samråd med rådets arbetsgrupp för viseringar.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till kommissionen.

Utfärdat i Bryssel den

På rådets vägnar
Ordförande

DECLASSIFIED